

N:o 208.

Af herr **A. V. Ljungman**, *argående nedsättning af anslaget till fiskerinäringens understöd m. m.*

Med hänvisning *dels* till Riksdagens skrivelse n:o 67 vid 1889 års riksdag (Bih. till Riksd. Prot. 10 Saml. 1 Afd. 1 Band. 8 Häft., sid. 8—9, 14), *dels* till mina motioner i Andra Kammaren n:is 149 och 150 under 1895 års riksdag (Bih. till Riksd. Prot. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 34 Häft., sid. 1—40). *dels* till mina anföranden i ämnet den 23 februari 1895 uti Andra Kammaren vid nämnda motioners föredragning till afgörande (Andra Kammarens Prot. N:o 8, sid. 30—31, 32), *dels ock* till den ytterligare motivering, jag framdeles under Riksdagens lopp hoppas kunna meddela statsutskottet, får jag härmed hemställa,

det måtte Riksdagen besluta att, med nedsättande af anslaget till fiskerinäringens understöd från 42,000 kronor till 40,000 kronor, fastställa såsom vilkor för anslagets anlåtande att det allenast må användas till de ur fiskerihänsyn »praktiska behofvens tillfredsställande.»

Stockholm den 28 januari 1896.

Axel Vilh. Ljungman.

Bilaga till motion 208 uti Andra Kammaren.

Till Konungen.

Då etthundratrettio år nu förflutit, sedan Rikets Ständers fiskerideputation vid riksdagen åren 1765—1766 framlade ett fullständigt förslag till en på hafsfiskebedriftens representerande genom valda ombud grundad fiskeristyreelse för bohuslänska hafsfisket (Bil. A, sid. 3, 5—30), och då tretton år förflutit, sedan Göteborgs och Bohus läns landsting till Eders Kongl. Maj:t första gången ingick med en underdånig ansökan om inrättandet af en sådan fiskeristyreelse, samt då fyra år förflutit, sedan Orosts och Tjörns fiskeriförening hos Eders Kongl. Maj:t i djupaste underdånighet anhöll om bifall till nämnda ansökan från länets landsting (Bil. A., sid. 31—37), under det att erfarenheten år efter år allt mer ådagalagt, både att bohuslänska hafsfiskebedriften är i behof af en förbättrad omvårdnad från det allmännas sida och att näringslifvet i bohuslänska skärgården icke nått en de genom sillfisket yppade förhållandena motsvarande utveckling till åstadkommande af ett varaktigt välstånd i samma skärgård under nu innevarande sillfiskeperiod; så finner Orosts och Tjörns fiskeriförening sig föranledd att än en

gång fästa Eders Kongl. Maj:ts uppmärksamhet å saken. Det lider nemligen intet tvifvel, att ju icke bohüslänka sillfisket bort lemna en flera millioner kronor större årlig afkastning, än nu är fallet, om från det allmännas sida vidtagits åtminstone de för ett godt resultat mest nödiga åtgärderna, på samma gång som den ekonomiska utvecklingen i bohüslänka skärgården med hänsyn till vinnandet af ett varaktigt välstånd äfven skulle blifvit en helt annan och vida bättre, om någon myndighet funnits till, som vårdat sig om fiskarbefolkningens bästa. Liksom under förra sillfiskeperioden visar det sig ock nu, att verksamheten från enskilda personer till främjande af fiskerinäringen och fiskarbefolkningens bästa börjar slappas i följd af den från statens sida visade likgiltigheten, hvadan ock hvarje vän af bohüslänka skärgårdens framåtskridande till önskligt välstånd allt mer med bekymmer motser den tid, då vid sillfiskeperiodens inträffande slut fiskarbefolkningen än en gång kommer att nedstörtas i djupaste elände och fattigdom, därför att man försummat vidtaga de åtgärder, hvarigenom en sådan olycklig tingens utveckling kunnat i möjligaste mätto undvikas.

Det gifves helt visst intet annat bildadt folk i verlden, som skulle lemnat ett så stort fiske som det bohüslänka sillfisket helt och hållet åt sig sjelft, fastän man af nio århundradens erfarenhet vet, att detta fiske är semisekulärt periodiskt och påkallar mycken omvårdnad från det allmännas sida, om utvecklingen icke skall blifva sådan, att blott ett fåtal kommer att skörda vinsten af fisket, under det att fiskarbefolkningen bringas i en allt svagare och af blott sillfisket mer och mer beroende ställning derhän, att det mer skenbara än verkliga välståndet en gång, på sätt nyss nämnts, försvinner med sillfiskeperioden.

I det öfriga Europa liksom i Norra Amerika behandlas frågan om fiskerinäringens bästa administration icke med samma likgiltighet som i Sverige, utan är tvärt om föremål för en den lifligaste uppmärksamhet, så att man t. ex. i Skottland under innevarande år fått sin fiskeristyrelse omorganiserad med syfte att den i högre grad, än dessförrinnan varit fallet, må kunna representera fiskerinäringen, fast den förut befintliga organisationen ej var mer än tretton år gammal (Bil. B.).

På grund af hvad sålunda i underdånighet anförts, får Orosts och Tjörns fiskeriförening alltså hemställa,

det de ofvan åberopade, under åren 1882 och 1891
till Eders Kongl. Maj:t ingifna underdåniga framställ-
ningarna från Göteborgs och Bohus län om en förbättrad

administration af länets hafsfiskebedrift måtte vinna Eders Kongl. Maj:ts nådiga bifall och föranleda till de åsyftade åtgärdernas vidtagande.

Ellös den 7 oktober 1895.

Underdånigst

Å Orosts och Tjörns fiskeriförenings vägnar:

(Underskrifter.)

Såsom bilagor följde:

- A) Bihang till Riksdagens Protokoll 1895. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band, 34 Häft. (N:is 149—150)
 - B) Sea Fisheries Regulation (Scotland) Act., 1895. (58 & 59 Viet. Ch. 42).
-